

Vil vil fastholde, at alle skal behandles lige i vores sundhedssystem. Det skal ikke kunne lade sig gøre at betale sig ud af køen til behandling. VKZ-forslagene lægger op til, at det fremover bliver kommunale embedsmænd eller i værste fald politikere i stedet for læger, der tilfældigt vurderer behovet for behandling, og det ville være både usagligt, lemfældigt og usmægeligt. Selvfølgelig skal det fortsat være læger, som alene vurderer ud fra et behov, og ikke kommunens embedsfolk eller politikere, som vurderer ud fra, om det er afdelingschefen eller en pensionist, der er tale om.

Forslagsstillerne nedgør også i utrolig grad de mange offentligt ansatte, som dagligt udfører et godt stykke arbejde til gavn for syge medborgere. Faktisk er vi ved at have rettet op på den borgerlige regerings forsømmelser fra 1982 til 1993, hvor man skar ned og skar ned og forsøgte at uddanne tilstrækkeligt personale og anskaffe nyt apparatur. Heldigvis er ventetiden til en række vigtige operationer mindsket betydeligt f.eks. på hjerteområdet, jf. ministeren, og det er den vej, vi skal gå. Vi skal fortsat forbedre de offentlige sygehuse og behandle efter behov og ikke efter folks pengepung, så vi afviser klart VKZ-forslagene.

Henriette Kjær (KF):

Hvor var det dog sørgeligt at høre både hr. Holger Graversen og ministeren.

Har hr. Holger Graversen aldrig hørt om, at der også findes noget, der hedder privatpraktiserende speciallæger, og at det ikke kun er privathospitaler, der kan bruges? Og har hr. Holger Graversen aldrig tænkt på, at det drejer sig om syge mennesker, der ikke kan blive behandlet? Er man syg, må man nemlig ofte vente urimelig længe på at blive behandlet mod helt banale lidelser.

Det har ikke noget med ideologi at gøre. Det har noget at gøre med, at vi prøver at løse et reelt problem, som vi står over for, og som er til stor ulykke for de mennesker, der er blevet ramt af sygdom. Man kan ikke passe sit job, man bliver irriteret og modløs, og man bliver yderligere svækket af sin sygdom, fordi man skal vente så længe, mens tiden går.

Ud over disse personlige lidelser skal kommunen betale sygedagpenge til den sygemeldte, og kommunerne bruger hvert år enorme summer til sygedagpenge til folk, der ville være fuldt arbejdsdygtige, hvis de bare kunne blive behandlet for deres sygdom. Så sent som i mor-

ges hørte vi i Radioavisen, at udgifterne til sygedagpenge stiger og stiger. Samfundet som helhed ville spare penge på at behandle folk så hurtigt som muligt, og det ville være en stor gevinst for de mennesker, der faktisk er syge. Og netop den situation, hvor vi har amtet, der tager sig af sygdomsbehandling, og kommunen, der udbetaler sygedagpenge, er et godt eksempel på, hvor skadeligt det er med for mange administrative led, for det fører til kassetænkning i stedet for effektive løsninger.

Men med de her to beslutningsforslag har vi en mulighed for at komme kassetænkningen lidt til livs, så vi kan sikre folk en rimelig behandling, nemlig ved at tillade at de kommuner, der har et ønske om at kunne sende deres indbyggere til behandling på en privat praktiserende speciallæges klinik eller på et privathospital, også skal have mulighed for det.

Den udgift, der vil være forbundet med en sådan behandling, er ofte langt mindre end det, kommunen skal udbetale i sygedagpenge. Og så burde alle jo være glade. Patienten bliver rask. Kommunen sparer penge. Det private behandlingssted får øget aktivitet, og presset på de offentlige sygehuse lettes.

Men nu er loven altså indrettet på en sådan måde, at det ikke kan lade sig gøre for kommunerne at sende sine medborgere til privat behandling. Det vil vi lave om på. Vi ønsker, det skal være muligt for kommunerne at yde hel eller delvis støtte til sygdomsbehandling, selvfølgelig efter en konkret vurdering.

Nogle kommuner vil måske ikke benytte sig af sådan en mulighed. Andre vil hilse et sådant instrument velkommen. Men det vigtigste for Det Konservative Folkeparti er, at kommunerne får muligheden for det.

Jeg har et godt eksempel fra Skælskør. Det drejer sig om en familiefar, der kom til skade den 22. april 1997. I hospitalsvæsenet fik han oplyst, at han ville blive opereret i marts 1998, så det med de korte ventelister skal vi altså lede lidt længe efter. Der er altså tale om 11 måneders sygedagpenge a ca. 11.000 kr. pr. måned, i alt 121.000 kr.

Han er blevet tilbudt en operation på et privathospital til 35.000 kr., men kommunen må jo ikke betale, og betaler arbejdsgiveren, skal han betale skat af de 35.000 kr., da det jo betragtes som et frynsegode. Igen en fuldstændig vanvittig ting: at det skulle være et frynsegode at modtage sygdomsbehandling. Og det havde han simpelt hen ikke råd til, denne familiefar.